

Nàng Điêu Thuyền về đến làng tôi theo một gánh hát bội sống bằng nghề lưu diễn. Thỉnh thoảng các đoàn hát cũng về làng nhưng thường họ đến vào mùa khô nhân các dịp lễ hội. Vậy mà gánh hát này lại đến vào mùa mưa. Trưa thứ bảy, mưa chưa dứt hạt, họ đã về tới đầu làng trên một chiếc xe ô tô cũ kỹ, tróc gân hết sơn với đủ thứ âm thanh lạ tai vọng ra từ thùng xe lố nhố những đầu người.

Tôi đang đứng trước hiên nhà dòm ra thì anh em thằng Chứng từ ngoài cổng chạy ủa vào, đưa nào đưa nấy mình mấy ướm dằm.

- Gánh hát về, mày ơi! - Chứng em hoa tay.

Tôi bấu môi:

- Tưởng gì! Tao thấy từ... hôm qua lặn!

Không đề ý đến vẻ khinh thị của tôi, Chứng em hớn hở khoe:

- Nãy giờ hai đứa tao chạy theo gánh hát! Tao còn bám lên cả thùng xe!

Trong khi tôi đang thâm ghen tị với cái trò “bám thùng xe” của Chứng em thì Chứng anh nín tay tôi:

- Bây giờ đi xem gánh hát đi!

- Xem ở đâu?

- Ở trường làng ấy! Xe đỗ ở đấy!

Tôi liếc Chứng em, cố làm ra vẻ:

- Đi thì đi! Ra xem họ làm gì!

Ba đứa đi được nửa đường thì mưa tạnh. Trường làng nằm trên đường dẫn xuống xóm Cây Duối, khuất sau những cây cao vút và dãy hàng rào trứng cá với những trái đỏ li ti.

Giữa sân trường có một cây cóc xum xuê, tán lá xanh um, rậm rạp, gốc to ba người không ôm xuể. Rễ cây bò ngoằn ngoèo trên mặt đất như những con trăn lớn. Những năm còn học ở trường làng, tôi và lũ bạn thường tranh nhau nhặt những trái cóc rơi vãi, đem đặt vào những cái hốc lõm sâu giữa